

Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo (odcinek 79) — Święto Paschy, 2 lipca 2024

Tekst PL: Gorzowskie Centrum Biblijne – 25 marca 2026

Witam w odcinku 79 serii „Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo”.

Dzisiaj w pewnym sensie odejdziemy od tematu szabatu i zaczniemy mówić o Świętach Boga Jahwe, a konkretnie o święcie Paschy. Powodem, dla którego to robimy, jest to, że musicie zrozumieć, iż szabat siódmego dnia nie jest jedyną rzeczą, która została zapomniana. To nie jest jedyna rzecz, która została utracona z biegiem czasu, lecz także święta naszego Boga Jahwe zostały utracone — te święta, o których czytamy w Księdze Kapłańskiej, rozdział dwudziesty trzeci, gdzie sam Bóg powiedział: to są Moje święta. Innymi słowy, mówi: to są Moje dni świąteczne, Moje święta, które macie zachowywać, które macie praktykować. W trzeciej Księdze Mojżeszowej, w rozdziale dwudziestym trzecim, wymienionych jest pięć corocznych świąt, a pierwszym z nich jest Pascha.

Kiedy cofniesz się do wczesnego Kościoła chrześcijańskiego, do Kościoła apostołskiego, oni zachowywali Paschę. Nie powinno to być żadnym zaskoczeniem, ponieważ kiedy Jezus obchodził swoją ostatnią Paschę przed ukrzyżowaniem, tę Paschę ze swoimi uczniami, dosłownie powiedział: czyńcie to na Moją pamiątkę. Dla waszych przyszłych pokoleń, dla tych, których będziecie czynić uczniami, dla dzieci waszych dzieci — Jezus powiedział: zachowujcie to, upamiętniajcie to ku Mojej czci.

Jeszcze bardziej fascynujące jest to, że gdy widzimy rozprzestrzenianie się Ewangelii na świat pogański, apostoł Paweł poleca tym poganom, chrześcijanom w Koryncie, w rozdziale piątym, aby obchodzili święto Paschy. Następnie, gdy dochodzimy do rozdziału jedenastego Pierwszego Listu do Koryntian, mówi im, jak mają to czynić, jak wchodzić w to z czystym sercem i jak się oczyszczać, aby nie popaść w chorobę i słabość przez brak pokuty podczas uczestnictwa w tym święcie. A więc jest to święto, które rzeczywiście i autentycznie było obchodzone we wczesnym Kościele chrześcijańskim. Jednak z biegiem czasu rzeczy zaczęły się zmieniać. I właśnie w tym miejscu chcemy podjąć tę dyskusję.

Chcę odkryć przed wami kolejne warstwy historii i przenieść was do II wieku, około roku 155 naszej ery. W tamtych dniach człowiek o imieniu Polikarp udał się do papieża Aniceta w Rzymie.

Polikarp ze Smyrny — lata 69–155 n.e. — Polikarp jest uważany za jednego z trzech głównych Ojców Apostolskich, obok Klemensa Rzymskiego i Ignacego Antiocheńskiego.

- Uczeń apostoła Jana.
- Biskup Smyrny.

Teraz Polikarp — musicie to zrozumieć — był gigantem wiary. Ten człowiek był uczniem samego apostoła Jana. Nie można być bliżej autorytetu apostołskigo niż dosłownie być uczniem apostoła. Ten człowiek należy do pierwszego pokolenia wychodzącego z epoki apostołskiej, bezpośrednio połączony ze źródłem. Ze źródłem Ewangelii. To jest niesamowite. Był uczniem naocznego świadka zmartwychwstania Jezusa. Kiedy o tym myślę, jestem zdumiony taką możliwością.

Polikarp był uczniem apostołów. Polikarp obchodził Święto Paschy tak, jak jest opisane w Prawie w trzeciej Księdze Mojżeszowej, rozdział dwudziesty trzeci — dokładnie tak, jak jest tam opisane jako siedmiodniowe święto. Siedmiodniowe święto, podczas którego należy pościć lub powstrzymywać się od chleba kwaszonego. Dokładnie w ten sposób je obchodził. Dni miesiąca to był piętnasty Nisan do dwudziestego pierwszego Nisan — i tak należało je zachowywać.

Tak więc Polikarp widzi, że w Rzymie robią to inaczej i idzie do samego przywódcy, jeśli tak można powiedzieć, do papieża Aniceta, aby nakłonić go do obchodzenia tego zgodnie z Prawem, tak jak czynili to apostołowie. To jest nauka apostołska.

Polikarp idzie więc do papieża Aniceta, a papież Anicet niestety nie dał się przekonać, aby obchodzić to zgodnie z Pismem, zgodnie z tym, jak praktykowali to apostołowie. Widzicie, Rzym miał inny sposób. Zamiast świętować przez siedem dni zgodnie z kalendarzem żydowskim, od piętnastego Nisan do dwudziestego pierwszego, chcieli przypisać to do konkretnego dnia tygodnia — a tym dniem miała być niedziela. Miała być nazywana Wielkanocą. Tak jest nazywana do dziś — święto Wielkanocy.

Ta niedziela miała być zawsze pierwszą niedzielą po pełni księżyca po wiosennej równonocy. Zawsze ta pierwsza niedziela była ustalana. Została przypisana do konkretnego dnia tygodnia, zamiast do konkretnych dni wpisanych w kalendarz żydowski, zgodnie z tym, co zostało określone w Prawie.

Jest to więc zupełnie inna praktyka, obejmująca także brak powstrzymywania się od chleba kwaszonego. Przybiera to zupełnie inne

znaczenie. Jednak w oczach Rzymu uznano, że skoro nasz Pan zmartwychwstał w niedzielę, to porzucimy Paschę i będziemy robić to w inny sposób.

Czy to nie jest fascynujące? Wciąż widzę ten sam schemat. Chrześcijanie dzisiaj nie zachowują i nie obchodzą szabatu siódmego dnia z powodu zmartwychwstania Pana. Gdy wchodzisz w temat Paschy, widzisz dokładnie to samo. Mówią: nie będziemy obchodzić Paschy tak, jak jest to nakazane w Piśmie. Dlaczego? Z powodu zmartwychwstania Pana.

Muszę wam powiedzieć — nasz przeciwnik jest niezwykle przebiegły i podstępny. Jakby próbował skłonić uczniów Jezusa do oddawania czci Jezusowi poprzez nieposłuszeństwo wobec Niego. Znowu — ta myśl jest tak absurdalna, a jednak niezwykle skuteczna. Jak on to robi?

[Ēostre — Ēostre \(proto-germańskie: Austrō\(n\)\) jest zachodniogermańską boginią płodności. Nazwa ta występuje w staroangielskim jako Ēastre \[ˈæ:astre\].](#)

Jak to możliwe, że dzisiejszy Kościół chrześcijański nazywa tę niedzielę Ēostre, odnosząc się do tej pogańskiej bogini płodności, i świętuje poszukiwanie jajek wielkanocnych? Jak dochodzi do takich rzeczy? Powinniśmy siedzieć zdumieni i zaskoczeni. Powiem wam, jak do tego dochodzi. Kiedy przestajesz słuchać Świętego Słowa Boga, przeciwnik może zrobić wszystko. Sprawia, że będziesz robił to, co robią poganie. To jest czyste szaleństwo.

Pozwólcie, że przytoczę komentarz od Euzebiusza, który opisuje tę interakcję między Polikarpem a papieżem Anicetem. Czytamy następujące słowa —

[Euzebiusz z Cezarei — Spór kwartodecymian — z Historia Ecclesiastica, księga piąta, rozdział dwudziesty czwarty — Niezgoda w Azji:](#)

[A gdy błogosławiony Polikarp przebywał w Rzymie za czasów Aniceta i nieco różnili się w pewnych innych sprawach, natychmiast zawarli pokój między sobą, nie chcąc spierać się o tę kwestię.](#)

[Ani bowiem Anicet nie mógł przekonać Polikarpa, aby nie zachowywał tego, co zawsze zachowywał — razem z Janem, uczniem naszego Pana, oraz innymi apostołami, z którymi przebywał; ani też Polikarp nie mógł przekonać Aniceta, aby to zachowywał, ponieważ ten twierdził, że powinien trzymać się zwyczajów prezbiterów, którzy go poprzedzili.](#)

[I rozeszli się w pokoju, zarówno ci, którzy zachowywali, jak i ci, którzy nie zachowywali, zachowując pokój całego Kościoła.](#)

Zasadniczo mamy tutaj taką sytuację: Polikarp idzie do papieża Aniceta i mówi, że należy to czynić zgodnie z Pismem, zgodnie z Prawem, zgodnie z apostołami — a Anicet nie daje się przekonać. Następnie Anicet próbuje przekonać Polikarpa: musisz robić to po rzymsku. Musisz robić to tak, jak my to robimy, ponieważ w ten sposób oddajemy cześć zmartwychwstaniu Jezusa.

Muszę wam powiedzieć — to jest jeden z najbardziej wyjątkowych momentów w całej historii Kościoła, gdzie mamy do czynienia z przepaścią między praktykami, które są tak znaczące, a wszystkie dotyczą Jezusa. Pascha jest całkowicie o Jezusie, ale teraz mamy dwa zupełnie różne sposoby jej obchodzenia. A jednak w tym momencie, około 155 roku naszej ery, Polikarp i Anicet zgadzają się, że się nie zgadzają, i mimo to zachowują pokój. Nie pozwólmy, aby to całkowicie nas rozdzieliło, lecz na ten moment uznajmy się wzajemnie za współchrześcijan w wierze. Po prostu zgodzimy się, że się różnimy, i będziemy praktykować to, jak obchodzimy Paschę i jak oddajemy cześć Panu — tylko że będzie to wyglądało trochę inaczej.

To jest bardzo wyjątkowy moment, ponieważ — jak zobaczycie, gdy będziemy dalej analizować rozwój wydarzeń — nie będzie już tak łagodnie. Rzeczy staną się bardzo napięte, a przepaść będzie się powiększać.

Bądźcie z nami. Niech nasz Pan Jezus, Baranek Paschalny, który gładzi grzech świata, błogosławi was i strzeże.